

samenkomst belegd van aanhangers van Oxford en van 'Kerk en Vrede' om elk vanuit hun eigen visie over het vredesvraagstuk te spreken. Vooraf merkte Immink als voorzitter van 'Kerk en Vrede' op dat deze avond bewees dat men Oxford serieus nam. Ds. C.B. Burger, hervormd predikant te Deventer, vertelde eerst een vredespropagandist van 'Kerk en Vrede' te zijn geweest. Hij realiseerde zich echter dat hij dit meer was uit vrees voor oorlog dan omdat Christus dat van hem verlangde. Oxford had hem geleerd zich eerst klein voor God te maken. Hierdoor was hij in de vrede en de overwinning van het Christendom gaan geloven. Tegenover irreële idealen stelde Oxford tastbare resultaten. Voor ds. J.J. Buskes, predikant van de Gereformeerde Kerk in Hersteld Verband te Amsterdam,⁷⁴ verlangden beide organisaties naar een wereld, waarin de vier absoluten van Oxford geraliseerd werden. Hij was de Groep dankbaar voor de steun die zij in de kerkelijke vijver had geworpen. Hierna noemde hij enkele bezwaren. Het leek of de sociale en economische problemen voor deze beweging niet telden. Toch had het evangelie zowel een individuele als sociale boodschap. Hij adviseerde Oxford de oorlogsdreiging met de vier absoluten te confronteren.⁷⁵ Kort nadien herhaalde hij op een conferentie van 'Kerk en Vrede', dat men van Oxford kon leren, maar dat veel van deze beweging hem te simpel aardeed, omdat zij daar de structuur van de maatschappij buiten beschouwing liet.⁷⁶

Naar het oordeel van een 'buitenstaander', die het kranteverslag had gelezen, lag de bijeenkomst geheel buiten de lijn van de Oxfordgedachte, daar deze zich niet leende tot debat noch tot het stellen van haar beginselen tegenover die van een ander. Hij zag de bijeenkomst enkel als een listig opgezette propagandavergadering van 'Kerk en Vrede'. Gekwetst door deze veronderstelling schreef dr. Immink, dat het niet de bedoeling was geweest te debatteren, maar om te delen.⁷⁷

De hervormde predikant H. Berkhof bracht als bezwaar naar voren dat Oxford de Bijbel nauwelijks had geopend, waardoor Jezus Christus en Zijn plaatsbekledend werk niet verkondigd waren. Ook had hij het gebed gemist. Hij vreesde dat in tegenstelling tot de getuigenissen lang niet iedereen werkelijk rijk was. Tenslotte was er een totaal gemis aan toekomstverwachting, want 'Nieuw Nederland' kon onmogelijk voor de Wederkomst van stapel lopen.⁷⁸

Johannes de Heer, leider van de chiliastische opwekkingsbeweging 'Maranatha',

74. *BWN*, dl.2, Amsterdam 1985, 85-87.

75. *Utrechtsch Nieuwsblad*, 1 juni 1937.

76. *Utrechtsch Dagblad*, 26 juli 1937 (Avondblad).

77. *Utrechtsch Nieuwsblad*, 9 juni 1937.

78. *Utrechtsch Dagblad*, 2 juni 1937 (Avondblad). Geciteerd naar: Het maandblad *De Laatste dingen*.